

Londra face show

O expoziție organizată de Academia Regală de Artă mână-n mână cu o corporație multinațională arată că moda poate face, la nevoie, politică sau sociologie, dar mai ales polemică și spectacol.

DE DIANA-FLORINA COSMIN (LONDRA)

Pentru o scurtă perioadă de timp, „Aware: Art Fashion Identity“ a împărțit Burlington House, clădirea impunătoare a Academiei Regale de Artă de pe Picadilly Street, cu un alt eveniment de răsunet: expoziția de sculptură britanică modernă. Organizat în parteneriat cu GlaxoSmithKline, în cadrul seriei de evenimente „GSK Contemporary“, conceptul profesoarei Lucy Orta de la London College of Fashion a eclipsat de departe expoziția vecină. Aceasta din urmă a fost făcută praf nu doar de către criticii de artă dar, în general, de orice vizitator pentru care o cabină de plexiglas cu o masă de plastic plină de farfurii cu carne crudă, bâzâite de câteva mii de muște, nu duce tocmai cu gândul la sculptură. Nici chiar

apa, „Aware: Art Fashion Identity“ este unul dintre puținele evenimente la care ți-e greu să treci de la un exponat la altul. Fiecare umeras reprezintă o metaforă șocantă și explicită a lumii în care trăim, cu problemele ei: de la cruzime sau ipocrizie până la alienare și război.

Structurate în trei categorii – Povestire (rolul hainelor în captarea istoriei și a identității), Apartenență și confruntare (modul în care hainele dezvăluie naționalitatea și tensiunile politice) și Spectacol (transmiterea prin vestimentație a rolurilor pe care le

jucăm, cu toții, în viața de zi cu zi), fiecare dintre expozate prezintă un factor-surpriză. De la tipare de „Vogue“ tăiate și agățate în tavan sub forma unor carcase de animal (Dai Rees – „Fereastra Măcelarului“) sau rochia din șipci de lemn realizată de Yohji Yamamoto, până la pălăriile împletite în formă de zgârie nori ale lui Meschac Gaba sau „Amintiri în kimono de la Hiroshima“, o cameră în care Marie-Ange Guilleminot reinterpretează hainele și obiectele găsite după bombardamentul atomic de la Hiroshima. Sub

Expoziția londoneză reinterpretează și hainele găsite după episodul Hiroshima.

când poartă semnătura excentricului artist britanic Damien Hirst! Ghinion sau noroc, am văzut mai întâi muștele lui Hirst și abia apoi expoziția de modă și, recunosc, mi-a tresălat puțin inima la gândul că rochia din carne crudă a lui Lady Gaga ar putea să aibă și ea vreo cabină de plexiglas dedicată în cealaltă parte a clădirii. Totuși, începând cu rochia realizată de Helen Storey, din fâșii de plastic ce se topec la contactul cu

Cusute împreună – Maria Papadimitriou
Pentru a demonstra modul în care îmbrăcămintea poate deveni simbol al tradiției, Papadimitriou a studiat păturile înflorate, extrem de valoroase în comunitățile țigănești.

Haina artistului – Grayson Perry
Broderii inspirate de kimono-urile călugărilor tibetani și petice din materiale scumpe cusute laolaltă, toate exprimă statutul artistului ca depozitar al unei moșteniri culturale.

Foto: GETTY IMAGES

denumirea „Fiecare câine cu stăpânul său“, artista cehă Katerina Šedá a realizat o cămașă cu imprimeul clădirilor din cartierul în care locuiește și a distribuit-o în 1.000 de exemplare tuturor vecinilor, ca un protest față de indiferența cu care aceștia treceau zilnic unul pe lângă celălalt fără să-și dea măcar „bună ziua“. Cel mai puternic manifest rămâne însă scurtmetrajul artistului palestinian Sharif Waked, inspirat de inspecțiile corporale făcute la punctele de control (checkpoint-uri) de la intrarea în Israel. Pornind de la câteva fotografii alb-negru cu palestinieni care trebuie să-și ridice cămășile sau să-și dea jos jachetele la checkpoint-uri pentru a demonstra că nu sunt înarmați, Waked a creat „Chic Point“.

Scurtmetrajul este o succesiune de manechini de gen masculin, defilând pe un podium în ținute care lasă la vedere zonele care ar putea ascunde arme. De la cămăși tăiate în jurul mijlocului sau bluze prevăzute cu scripete, Waked

Alicia Framis a inventat „100 de moduri de a purta un steag“.

ajunge cu demonstrația demnității și a identității prin modă până la ținute-colivie sau la umerase încorporate în vestimentație. Pe lângă montajul cu Yoko Ono, soția lui John Lennon, filmată pe o scenă pe care cei din public urcă și îi

taie hainele cu foarfeca, un filmuleț extrem de ingenios este și „Sixty Minutes Silence“, al lui Gillian Wearing. Pentru o oră, o echipă de 26 de polițiști și polițiste în uniformă sunt rugați să stea nemișcați, în poziție de „poză de grup“. Deși uniforme tind să „înghită“ individul, cele 60 de minute sunt un prilej perfect pentru ca fiecare dintre cei 26 să-și dezvăluie adevărata personalitate, în funcție de modul în care încep să se foiască a nerăbdare, să-și muște buzele sau să se streseze de poziția lor în cadru.

Deși nu atât de spectaculos precum alte exponate, un experiment cu impact este și înșiruirea de manechine îmbrăcate în creații confecționate din steagul Republicii Populare Chineze (Alicia Framis – „100 de moduri de a purta un steag“). Ironia lui imbatabilă te duce cu gândul la steluțele și dungile steagului american care au inspirat colecția Chanel din 2008 ori la Union Jack-ul britanic, unul dintre cele mai moderne imprimeuri ale începutului de secol XXI, pe care îl regăsim pe orice, de la perne de canapea și bikini până la preșuri. În condițiile în care toate au fost create în China – „marea cusătoreasă a lumii“ – de ce nu ar deveni și steagul chinez un „must have“ al modei internaționale? **F**

Văduva – Susie MacMurray

Strălucitoare în aparență, rochia devine amenințătoare văzută de aproape: este confecționată din ace cu gămălie și sugerează frumusețea condamnată la izolare de către cei din jur.

Micuțele fete bogate – Yinka Shonibare

15 rochițe inspirate de îmbrăcăminte copiilor olandezi din secolul al XIX-lea, realizate din materiale aduse de către buri din Africa. Mesajul: schimbul de identități dintre imperiu și colonie.